

Byg- og Maltfordelingen. Der er forskellige andre Interesser, der her burde have været repræsenterede; og saa kunde man nok have nøjedes med noget mindre end 3 Bryggere.

Den højtærede Minister kunde heller ikke lide, at jeg havde sagt, at Rigsdagen ikke har haft Indseende med og Indflydelse paa disse Nævns Sammensætning og paa, at de er blevet til. Den højtærede Minister kan nok tænke sig, at jeg dermed ikke har sigtet til de Nævn, som er blevet oprettet ifølge Lov. Jeg vidste meget vel — og jeg behøvede ikke at fortælle dette høje Ting —, at der er visse Nævn, som er hjemlede ved Lov, og dem gjaldt mine Bemærkninger naturligvis ikke. De gjaldt selvfølgelig kun de Nævn, som Ministeren har nedsat, uden at der har været en saadan Føling med Rigsdagen, og dem er der jo adskillige af.

Det kneb i høj Grad [for Ministeren at faa tilstrækkeligt Stof for sine Angreb paa mig. Han vilde gentagne Gange fremkalde det Indtryk, at jeg havde rettet stærke Angreb paa disse Nævns Virksomhed, og han brugte flere Gange Udtryk, der skjælv af Indignation, som at disse „forkætrede“ og „angrebne“ Nævn havde gjort det og det. De er virkelig ikke blevet forkætrede eller angrebet af mig, som enhver vil kunne se, der læser mine Udtalelser i Rigsdagstidenden. Jeg har overhovedet ikke indladt mig paa at kritisere deres Virksomhed i det enkelte, blandt andet ogsaa af den Grund, at for at kunne gøre det med nogen Virkning maa man have staaet disse Forhold betydeligt nærmere, end jeg har gjort. Men selv om det nu ikke havde været, vilde jeg ikke være kommet ind paa Angreb paa dem for særlige Forseelser. Jeg erkender naturligvis, at der ofte er gjort et meget godt og dygtigt Arbejde af disse Nævn, det vilde være urimeligt at nægte det. Det, jeg har kritiseret, har været Ting af almindeligere Art og noget, som den højtærede Minister har anset det for hensigtsmæssigt kun i ringe Grad at svare paa.

For dog at faa noget at angribe mig paa tog Ministeren sin Tilflugt til nogle Ord, der ikke ved denne Lejlighed var faldet i dette Ting, men ovre i Randers, og atter glædede det den højtærede Minister at bruge den kondenserede Referatform med en lille Sætning, som i et Blads Referat nødvendigvis maa træde i Stedet for en almindelig Udvikling, forstærket med Hørraab o. s. v., for at fremkalde det

Indtryk, at det var en agitatorisk Brandtale, jeg havde holdt derovre i Randers. Imidlertid var Indholdet af det, jeg sagde om Kapitalen — det kan den højtærede Minister se, hvis han vil gaa tilbage til de Forhandlinger, vi i Fjor førte med hinanden ved Finanslovforslagets første Behandling, hvor jeg anførte den samme Betragtning, som jeg gentog i Randers —, at en af de Vanskeligheder, der er ved en Tid som denne, er den overvættede stærke Indflydelse, som visse Repræsentanter for store Forretnings- og Kapitalinteresser nødvendigvis faar. Om den nu behøvede at være saa stor, som den mange Gange har været her, ved jeg ikke, men der er en Fare i det. Jeg betvivler aldeles ikke, at de store forretningsdrivende, hvis Navne er paa alles Læber, og som har spillet en saa stor Rolle i vore Nævn og Kommissioner, og blandt hvilke man genfinder enkelte Navne gentagne Gange. (*Indenrigsministeren* [Rode]: Hvilke?). Det ved alle, men jeg kan godt nævne dem. Man finder Navnet Heibuth flere Gange, man finder Navnet Ballin flere Gange o. s. v. (*Indenrigsministeren* [Rode]: Tak!). Javel, men den højtærede Minister tager fejl, hvis han tror, det er min Mening at rette noget personligt Angreb paa disse Mænd. Det ønsker den højtærede Minister naturligvis, at jeg skulde gøre. Jeg kan gentage, hvad jeg har sagt oftere, at det er sikkert dygtige Mænd og fuldt ud hæderlige Mænd, og de og de andre er sikkert Mænd, som gør sig al mulig Umage for at se Tingene samfundsmæssigt. Men det, jeg har sagt — og det har jeg ikke sagt for første Gang ovre i Randers, men det har jeg sagt her i Tinget ved første Behandling af Finanslovforslaget i Fjor —, er, at det er ganske umuligt for en stor forretningsdrivende, hvis hele Ve og Vel og hele Livsgerning, hvis saare berettigede og naturlige Ærgerrighed, kan jeg ogsaa sige, er knyttet til at føre sin Forretning det mest mulige frem — der er ikke noget slet i det, det er tværtimod en Ære at gøre det dygtigt —, ikke at lade sin hele Betragtning af de offentlige Forhold, han faar med at gøre, i ikke ringe Grad farve, maaske ubevidst, af de Hensyn, som er hans daglige Liv, hans Kød og Blod saa at sige. Derfor er der en ikke ringe Fare ved en saa udstrakt Anvendelse af disse Mænd.

De almindelige Bemærkninger, jeg fremkom med med Hensyn til Nævnene, var den højtærede Minister betydelig mindre ivrig for at imødegaa, end han var